

мнозина, даже и да завиждатъ на седемнайсетъ годишния Коста, който съ накривенъ калпакъ се расхождалъ изъ свищовскитѣ улици.

Съ голѣмо нетърпѣние чакалъ Халачевъ денятъ, да замине и по-отблизо види доносившето се гърмение на топоветѣ и пушкитѣ. Не закъснѣло да дойде това врѣме и опълчението на скоро било отправено за Шипка.

За голѣмо съжаление, намъ не можа да се падне послужбениятъ списъкъ на покойни, за да видимъ по-подробно, въ какви дѣла и сражения е влизалъ; знай се само, че той прѣкаралъ до край всичкитѣ лишения и опасности при защита на Шипка, тази Шипка, която самитѣ освободители признахъ, че съставлявала единъ отъ най-важнитѣ стратегически пунктове, за което и учредихъ за храбритѣ ѝ защитници, особенни сребърни медали.

Отъ послѣ, когато рускитѣ войски прѣминали въ настѣпление, Халачевъ, билъ раненъ въ ражката — подъ Шейново, но това никакъ не му послужило за причина да излѣзе изъ строитѣ. За тази му храбростъ и юнашко търпѣние, той билъ награденъ, съ руския Георгіевскій орденъ „за храбростъ“ отъ IV степенъ, къмъ когото отъ послѣ, билъ присъединенъ и българскій воененъ орденъ „за храбростъ“, отъ сѣщата степенъ.

Слѣдъ свършване на войната и разпускане на опълчението, Халачевъ, съ обичани отъ кръстове и медали гърди, завърналъ се въ родния си градъ. Трѣбало да